

РЕЙ БРЕДЪРИ ОБАЖДАНЕ В МЕКСИКО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

А после настъпва онзи ден, когато навсякъде, навсякъде около себе си чуваш как ябълките тупват една по една от дърветата. Отначало е една тук и една там, после стават три, четири, девет и двайсет, докато не започнат да се сипят като дъжд, да трополят като конски копита по меката потъмняваща трева, и ти оставаш последната ябълка на дървото; и чакаш вятъра бавно да те освободи от окачалката ти в небето и да започнеш да падаш, надолу и надолу. Много преди да стигнеш земята ще си забравил, че е имало дърво, други ябълки, лято или зелена трева. Ще падаш в мрак...

— Не!

Полковник Фрийли бързо отвори очи и седна изправен в инвалидната си количка. Студената му ръка трескаво затърси телефона. Още бе тук! Притисна го за момент до гърдите си, примигваше.

— Не харесвам този сън — каза на празната стая.

Накрая успя да вдигне слушалката с треперещи пръсти, обади се на телефонистката, даде ѝ номера и зачака, загледан във вратата на спалнята — сякаш всеки момент можеше да нахлуе пороят синове, дъщери, внуци, медицински сестри и лекари и да го лиши от този последен жизненоважен лукс, който позволяваше на угасващите си възприятия. Преди много дни, а може би и години, когато сърцето му сякаш го прободеше като кама през ребра и плът, беше чул момчетата долу... имената им, как се казваха? Чарлз, Чарли, Чък, точно така! И Дъглас! И Том! Спомняше си! Викаха го далеч отдолу, но докторът бе затворил под носовете им и момчетата си бяха отишли. Не бива да се вълнувате, каза докторът. Никакви посетители, в никакъв случай, никакви посетители. И той чу как момчетата пресичаха улицата, видяха ги, махна им с ръка. И те му махнаха в отговор. „Полковник... Полковник...“ И ето го сега сам с това сърце като малка сива жаба, тупкащо слабо от време на време в гърдите му — ту тук, ту там.

— Полковник Фрийли — обади се телефонистката. — Говорете. Мексико Сити. Ериксън три осем девет девет.

— Виено — разнесе се далечен, но безкрайно ясен глас.

— Хорхе! — възкликна старецът.

— Сеньор Фрийли! Пак ли? Това струва пари!

— Нека струва! Знаеш какво да правиш.

— Si. Прозорецът ли?

— Прозорецът, Хорхе, ако обичаш.

— Един момент — каза гласът.

И на хиляди мили отгук, в една южна страна, в един кабинет в една сграда се чува отдалечаващи се от телефона стъпки. Старецът се наведе напред, притиснал здраво слушалката до спаруженото си ухо, копнеещо да чуе следващия звук.

Вдигането на прозореца.

— Ах — въздъхна старецът.

Звуците на Мексико Сити в горещия жълт обед полетяха през отворения прозорец към чакащия телефон. Почти виждаше как Хорхе стои, протегнал слушалката към яркия ден.

— Сеньор...

— Не, не, моля те. Остави ме да *послушам*.

Слушаше рева на автомобилните клаксони, писъка на спирачки, виковете на продавачи, предлагащи пурпурни банани и портокали от джунглата. Висящите от края на стола крака на полковника се раздвижиха, сякаш ходеше. Фрийли затвори очи. Няколко пъти пое дълбоко дъх през носа, сякаш искаше да долови миризмата на месото по железните куки, изложено на слънцето и облепено с мухи като мантия от стафиди; миризмата на каменните алеи, още мокри от сутрешния дъжд. Усещаше как слънцето изгаря небръснатите му бузи. Отново бе на двайсет и пет, вървеше, вървеше, оглеждаше се, усмихваше се, щастлив, че е жив, с изострени сетива, опиващ се от цветовете и миризми.

Чукане на вратата. Той бързо скри телефона под халата си.

Влезе сестрата.

— Здравейте — каза тя. — Добри ли бяхме?

— Да. — Гласът на стареца бе като на машина. Едва виждаше. Шокът от простото почукване на вратата бе толкова силен, че част от него си остана далеч в другия град. Изчака умът му да се втурне обратно у дома — трябваше да отговаря на въпроси, да постъпва разумно, да е любезен.

— Дойдох да проверя пулса ви.

— Не сега! — каза старецът.

— Никъде не сте се запътили, нали? — Тя се усмихна.

Той я изгледа. От десет години не бе излизал никъде.

— Дайте ми китката си.

Твърдите ѝ прецизни пръсти затърсиха болестта в пулса му като шублер.

— Какво сте правили, за да се *развълнувате*? — настоятелно попита тя.

— Нищо.

Погледът ѝ се отмести и спря върху празната телефонна масичка. В същия миг на две хиляди мили оттук тихо изсвири клаксон.

Тя измъкна слушалката изпод халата и я вдигна пред лицето му.

— Защо си причинявате това? Обещахте, че няма да го правите. Така си вредите най-много, не разбирате ли? Възбуждате се, говорите прекалено много. А и онези момчета, все скачат наоколо...

— Те стояха тихо и слушаха — каза полковникът. — А аз им разказвах неща, за които никога не са чували. За бизоните. Струваше си. Не ме е грижа. Бях в истинска треска, и бях жив. Няма значение, че усещането да си толкова жив може да те убие; предпочитам бързата треска. А сега ми дайте телефона. Щом не позволявате на момчетата да идват тук и да стоят прилично, мога поне да говоря с някого извън стаята.

— Съжалявам, полковник. Внук ви трябва да знае за това. Миналата седмица го спрях да не прибира телефона. Сега май ще го оставя да го махне.

— Това е *моята* къща и моят телефон. Аз ви плащам заплатата!

— Плащате ми, за да сте добре, а не да се вълнувате. — Тя избута количката му през стаята. — А сега, млади човече, в леглото!

Но и от леглото той продължаваше да гледа телефона.

— Отивам за няколко минути до магазина — каза сестрата. — И за да съм сигурна, че няма да използвате телефона отново, ще изкарам количката в коридора.

И избута празната количка навън. Чу я как спира долу в антрето и звъни междуградски.

Нима се обаждаше в Мексико Сити? Не би посмяла!

Входната врата се затвори.

Замисли се как бе прекарал миналата седмица сам в тази стая и за тайните, направо наркотични обаждания през континенти и провлаци, през огромни джунгли, обсипани със сини орхидеи плата, езера и хълмове... разговори... разговори... с Буенос Айрес... и... Лима... Рио де Жанейро...

Надигна се в хладното легло. Утре телефонът щеше да изчезне! Ама че алчен глупак се оказа! Спусна чупливите си, жълти като слонова кост крака от леглото и се изуми колко са изсъхнали. Приличаха на неща, които са пришили към тялото му, докато е спял, а по-младите му крака са били свалени и изгорени в пещта в мазето. През годините го бяха унищожили целия — бяха махнали длани, ръце и крака, оставили го бяха с някакви заместители, крехки и безполезни като шахматни фигурки. А сега се бяха заели с нещо по-неуловимо — спомените; опитваха се да отрежат жиците, които го връщаха назад, свързваха го с отминалите години.

Прекоси с препъване стаята. Сграбчи телефона и се плъзна покрай стената, докато не седна на пода. Обади се в централата. Сърцето щеше да избухне в гърдите му, биеше все по-бързо и по-бързо, започна да му причернява.

— По-бързо, по-бързо!

Зачака.

— Виено?

— Хорхе, прекъсна.

— Не бива да се обаждате, сеньор — каза далечният глас. — Сестрата ми се обади. Каза, че сте много болен. Трябва да затварям.

— Не, Хорхе! Моля те! — замоли се старецът. — За последен път, чуй ме. Утре ще вземат телефона. Никога вече няма да мога да ти звънна.

Изпусна слушалката и едва успя да я вдигне, толкова силна бе болката в гърдите му.

— Хорхе! Чуваш ме, нали?

— Това наистина ли е за последно? — попита Хорхе.

— Честна дума!

Слушалката бе оставена на бюро на хиляди мили оттук. Отново с онази позната яснота се чуваха стъпките, паузата и накрая — вдигането на прозореца.

— *Слушай* — прошепна сам на себе си старецът.

И чу хиляди хора под друго слънце, далечната музика — някой свиреше „Ла Маримба“ — о, какъв прекрасен танц!

Със затворени очи старецът вдигна ръка, сякаш да снима някаква стара катедрала, и тялото му отново се наля с плът, стана по-младо, усети паважа под краката си. Искаше му се да каже — още сте тук,

нали? Всички вие в онзи град, в часа на ранната сиеста, магазините се затварят, момчета крещат *lotería nacional pag ahoу!* и продават билети. Всички сте тук, хората от града. Не мога да повярвам, че някога съм бил сред вас. Когато си далеч от някой град, той се превръща във фантазия. Всеки град — Ню Йорк, Чикаго, с всичките му хора, стават просто измислица, когато са далеч. Също както съм измислица и аз — тук, в Илинойс, в малко градче край притихнало езеро. Всички ние сме измислици едни за други, защото сме разделени. И затова е така хубаво да чуеш звуците и да знаеш, че Мексико Сити е все още там, че хората му се движат и живеят...

Седеше на пода, силно притиснал телефона до ухото си.

И накрая чу най-ясния, най-невъзможния звук от всички — дрънченето на зеления трамвай на завоя, натоварен с мургави, непознати и прекрасни хора, и звуците на други, които тичаха и скачаха на стъпалата му с тържествуващи викове, и изчезваха зад ъгъла сред звън на релси, за да се понесат в пламтящата от слънцето далечина, оставяйки само звука от пърженето на тортила на откритите сергии, а може би това бе просто непрекъснато засилващото се и отслабващо бръмчене по дългата две хиляди мили линия...?

Старецът седеше на пода.

Времето минаваше.

Долу бавно се отвори врата. Чуха се леки стъпки — влязоха, поколебаха се, после продължиха нагоре по стълбите. Зашепнаха гласове.

— Не биваше да идваме!

— Той ми звънна, казвам ти. Страшно се нуждае от посетители. Не можем да го изоставим.

— Той е болен!

— Разбира се! Но каза да идваме, когато сестрата я няма. Само ще се отбием за миг, ще му кажем здрасти и...

Вратата на спалнята се отвори широко. Трите момчета стояха и се взираха в седящия на пода старец.

— Полковник Фрийли? — тихо го повика Дъглас.

В тишината имаше нещо, което ги накара да не се обаждат повече.

Приблжиха, едва ли не на пръсти.

Дъглас се наведе и взе слушалката от студените пръсти на стареца. Вдигна я до собственото си ухо и се заслуша. През шума чу един странен, далечен, последен звук.

На две хиляди мили оттук някой затваряше прозорец.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.